

Materiel, den store Bevilling, hvoraf 85,000 Kr. ere første Del af en Bevilling paa 200,000 Kr. Dette Spørgsmaal blev ikke besvaret, og jeg skal da tillade mig at forny det. Det gik ud paa, om ikke dette Materiel kunde blive udbudt ved offentlig Licitation. Den højtærede Minister maa sikkert have overhørt mit Spørgsmaal før. Jeg nævnede da, at der er Firmaer, som have følt sig tilside-satte, som gerne havde villet konkurrere, men ikke havde kunnet faa Lov til det og ikke bagefter have kunnet faa at vide, hvilke Tilbud Hedeselskabet har antaget. Det er ingen urimelig Fordring at stille. Vi maa huske paa, at Hedeselskabet i det væsentlige lever af Statens Penge. Hvad det selv skaffer, er overordentlig lidt. Derfor forekommer det mig, at Landbrugsministeren maa have Ret til at føre noget Tilsyn med, hvorledes Pengene anvendes. Nu er der jo det gode, jeg nævnede før, at Selskabets Regnskaber komme ind til Revision i Finansministeriet.

Den ærede Ordfører berørte det Angreb, som han ved Finanslovens første Behandling rettede mod Husmandsforeningernes Administration af de 90,000 Kr. Det er underligt, at den ærede Ordfører aldrig har følt sig foranlediget til at rette lignende Angreb paa Landboforeningerne, den Gang de havde Administrationen af disse Penge, thi den Maade, hvorpaa de fordelte Beløbet, var ikke mønstergyldig. Naar de f. Eks. fordelte forlods $\frac{1}{6}$ af Beløbet til Kredsforeningerne, var det en ret uheldig Maade at fordele det paa, fordi disse Kredsforeninger ere af meget forskellig Størrelse. Der er Kredsforeninger, som have indtil 3,698 Landbrugshuse, og der er andre, der ikke have mere end 105. At give $\frac{1}{6}$ til lige Fordeling mellem Kredsforeningerne er derfor et uheldigt Grundlag, og det bør man sikkert komme bort fra. Jeg vilde ogsaa anse det for rettest, at man, som Husmandsforeningerne sikkert nu komme ind paa, fordeler Pengene efter Landbrugshusenes Tal. Det var ligeledes uheldigt, at Landboforeningerne, da de havde Fordelingen af disse Penge, gav $\frac{1}{6}$ i Forhold til det Antal Ansøgninger, som var indkommet i det foregaaende Aar. Naar man ved, at $\frac{1}{6}$ fordeles paa den Maade, er der ikke det mindste i Vejen for, at man ad kunstig Vej kan fremskaffe talrige Ansøgninger, hvilket vil medføre, at man i den vedkommende Kreds faar et saa meget større Beløb. Ligeledes var det meget uheldigt, naar Landboforeningerne i deres Love indsatte en saadan Bestemmelse som at den Husmand, der fik Præmie, i

3 Aar skulde være forpligtet til at være Medlem af en Landboforening. Det var at paalægge Husmanden en Tvang, som jeg synes i høj Grad maatte fordømmes. Se, derfor synes jeg, der ikke var saa megen Grund til netop at kritisere Husmændene saa stærkt, særlig da man stadig har set gennem Fingre med den Maade, hvorpaa Landboforeningerne forvaltede disse Penge. Det viser sig, at Husmandsforeningerne, efter hvad der nu oplyses fra deres Side, bestrebe sig saa stærkt, de kunne, for at fordele Pengene paa et retfærdigt Grundlag, og at de straks ere villige til at rette sig efter den Kritik, her er kommen frem. Vi høre nu, at Landbrugsministeren oplyser for os, at det er under Overvejelse muligvis at gaa til et andet Fordelingsgrundlag end det, man havde første Aar.

Den ærede Ordfører siger, at jeg som sædvanlig gik ud paa at tiltage Socialdemokratiet Æren for, hvad der er sket med Hensyn til Administrationen af denne Husmandsbevilling. Det har jeg slet ikke gjort, jeg har simpelt hen refereret denne Sag saaledes, som den er forløben, siden den blev rejst i 1901, da vi stillede vort Krav frem, dog ikke saaledes, som den ærede Ordfører lod formode. Han sagde, at hvis man den Gang var gaaet ind paa vor Tanke, vilde det have været umuligt for Husmandsforeningerne at administrere disse Penge. Ja, men vort Forslag gik heller ikke ud paa det den Gang. Det gik ud paa, at man skulde overlade Administrationen til Husmandsforeningerne, for saa vidt der fra disses Side blev fremsat Forslag derom, og vor Mening var, at hvor der var Husmandsorganisationer, burde de have Lov til at faa Pengene, og hvor der ingen var, maatte man selvfølgelig vente, til saadanne bleve skabte.

Med Hensyn til Foredragene udtalte den ærede Ordfører, at vi vare ikke komme med nogen Beklagelse ved Finanslovens anden Behandling. Nej, men Forholdet var ogsaa et helt andet ved Finanslovens anden Behandling, end det er nu. Da gik vi nemlig ud fra, at det var ærligt og alvorligt ment fra alle Sider, at der skulde spares, at de Herrer ogsaa vilde være med til det, men efter den Tid er det, de have begyndt at flutte sig og blandt andet ville give 150,000 Kr. til Militærmusikken. Deraf se vi, at det slet ikke er de Herrer's Mening at ville spare, nej, deres Lyster skulle tilfredsstilles, deres Maade at skabe Kultur paa i Befolkningen skal frem. Derved have de lokket os i en Fælde, det er det, vi have opdaget nu bag efter, og saa sige vi: Nej,